

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. P. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 15/2008 z 28. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2010 doručená sťažnosť spoločnosti I., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej

len „listina“) uznesením *Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)* sp. zn. I Obdo 15/2008 z 28. októbra 2009.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že odporovacou žalobou o neúčinnosť právneho úkonu podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) sa správca konkurznej podstaty úpadcu – obchodnej spoločnosti E., s. r. o., Ž., od sťažovateľky na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal určenia neúčinnosti bližšie uvedených zmlúv (o tlačiarenských strojoch a započítaní pohľadávky) voči veriteľom úpadcu E., s. r. o., a povinnosti sťažovateľky zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 8 603 623 Sk. V rámci prebiehajúceho konania na okresnom súde pod sp. zn. 26 Cbi 3/2006 sťažovateľka navrhla, aby okresný súd podľa § 109 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) prerušil konanie a vec postúpil ústavnému súdu s návrhom na vyslovenie nesúladu § 206 ods. 1 a 2 zákona o konkurze. Okresný súd uznesením č. k. 26 Cbi 3/2006-198 z 26. novembra 2007 tento návrh sťažovateľky zamietol. Na odvolanie sťažovateľky Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 13 CoKR 4/2008 z 18. marca 2008 potvrdil prvostupňové uznesenie a zároveň pripustil dovolanie za účelom zodpovedania otázky, aký je vzťah ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP a povinnosti súdu interpretovať zákon (v posudzovanej veci zákon o konkurze) ústavne konformným spôsobom.

3. Sťažovateľka ďalej uvádzala, že proti uzneseniu krajského súdu z 18. marca 2008 podala dovolanie, v ktorom okrem iného uviedla, že *„rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci..., že vzťah ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku a povinnosti súdu vykladať zákony v súlade s Ústavou SR je nutné skúmať z pohľadu ustanovenia čl. 152 ods. 4 Ústavy SR... ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu... sp. zn. PL. ÚS 15/1998, na základe ktorého... Ak... výklad právnej normy nepripúšťa ústavno-konformný výklad, a súd dospeje k tomu, že právny predpis je v rozpore s Ústavou SR, je súd povinný postupovať v súlade s ustanovením § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. ... ust. § 206 ods. 1 a 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze... nie je možné vykladať ústavno-konformným spôsobom, pretože predmetné formulácie Zákona o konkurze... sú dostatočne*

jasné a nepripúšťajú dvojaký výklad...“. Napadnutým uznesením sp. zn. 1 Obdo 15/2008 z 28. októbra 2009 najvyšší súd dovolanie zamietol s tým, že „*povinnosť konanie prerušiť nie je... daná tým, že má o ústavnosti zákona pochybnosti účastník, ale... konajúci súd. Pokiaľ preto rozpor zákona s Ústavou ... súd, nezistí (či už preto, že tento rozpor neexistuje alebo preto, že si ho neuvedomí), nie je povinný konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP.*“.

4. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a v zmysle čl. 36 ods. 1 listiny, pretože (i) „*Najvyšší súd... neodpovedal na otázku, pre zodpovedanie ktorej Krajský súd... pripustil dovolanie*“, ako aj (ii) „*Najvyšší súd... svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil*“. Aj keď dovolanie sťažovateľky (spísané jej predchádzajúcim právnym zástupcom) podľa jej názoru „*nekorešpondovalo v plnej miere s odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu... a právna otázka, na ktorú právny zástupca v mene sťažovateľa žiadal od Najvyššieho súdu... odpoveď, nebola formulovaná jasne a presne*“, bolo podľa jej názoru povinnosťou najvyššieho súdu postupom podľa § 243c v spojení s § 43 ods. 1 OSP odstrániť vady podaného dovolania.

5. *Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vo veci samej vydal tento nález:*

„... Uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 28. 10. 2009 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 1Obdo/15/2008 bolo porušené základné právo obchodnej spoločnosti I., s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD...

... Ústavný súd... zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu... zo dňa 28. 10. 2009 vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 1Obdo/15/2008 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

...Obchodnej spoločnosti I., s. r. o. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30.000,- € (slovom: tridsaťtisíc EUR), ktoré je Najvyšší súd... povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

... Obchodnej spoločnosti I., s. r. o. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 254,88,- €..., ktorú je Najvyšší súd... povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie finančného zadostučinenia sťažovateľka odôvodnila tým, že „zo strany porušovateľa ide o zrejmé a mimoriadne necitlivé porušenie práva garantovaného Ústavou..., ktoré spôsobuje sťažovateľovi stav neustálej právnej neistoty ohľadom jeho ďalšej podnikateľskej činnosti a jeho celkovej finančnej situácie...“.

II.

6. Z (v okolnostiach danej veci relevantného) obsahu k sťažnosti pripojeného uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 CoKR 4/2008 z 18. marca 2008 vyplýva, že „... Práve pre skutočnosť, že súdy sú povinné v rámci svojej judikačnej činnosti robiť výklad zákonov i jednotlivých ustanovení tak, aby tento bol čo najviac konformný s Ústavou..., nebol ani podľa názoru krajského súdu dôvod postupu pre vyvolanie konania pred Ústavným súdom ... z titulu poukazu na ust. § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. a predmet sporu, ktorým je vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov uskutočnených za právnej úpravy podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

Z dôvodu záveru krajského súdu, ktorý bol zhodný s okresným súdom a argumentácie žalovaného, ako odvolateľa k právnemu vyhodnocovaniu žalobou napadnutých právnych úkonov uskutočnených za účinnosti zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, skutočnosti vyhlásenia konkurzu na E., s.r.o. v konkurze za účinnosti právnej úpravy zákona č. 7/2005 Z. z. s odkazom na znenie ust. § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. krajský súd vo výroku svojho potvrdzujúceho uznesenia pripustil dovolanie, keďže mal za to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu k posúdeniu aplikácie ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a na druhej strane povinnosti súdu pristupovať k výkladu zákona a jeho jednotlivých ustanovení, v danom prípade aj zákona č. 7/2005 Z. z. v súlade s Ústavou... a v nej obsiahnutými ústavnoprávnymi princípmi. Práve pre tento posudzovaný vzájomný vzťah ust. §109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a povinnosti výkladu zákona v súlade s Ústavou... podľa ust. § 2 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z., a to aj

tých ustanovení, na ktoré poukazoval žalovaný, § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z., ide v celom rozsahu o rozhodnutie po právnej stránke zásadné.“.

7. Z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 15/2008 z 28. októbra 2009 vyplýva, že „... V rozsahu odvolaním pripustenej dovolacej otázky dovolací súd posudzoval otázku prerušenia konania súdom a povinnosť súdu vykladať zákon v súlade s Ústavou... citované zákonné ustanovenie [§ 109 ods. 1 písm. b OSP, pozn.] umožňuje všeobecnému súdu skúmať, či všeobecne záväzný právny predpis nie je v rozpore s ústavou. Túto otázku je všeobecný súd nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať kedykoľvek počas konania na súde pred rozhodnutím vo veci, pretože skutočne by nemohol aplikovať všeobecne záväzný právny predpis v tom prípade, ak by dospel k záveru, že je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Všeobecný súd podľa ust § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. je oprávnený túto otázku posudzovať, avšak iba za účelom, či konanie treba prerušiť a požiadať Ústavný súd o zaujatie stanoviska. Konečný právne záväzný názor o otázke ústavnosti právneho predpisu je oprávnený vysloviť iba ústavný súd... Z ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. vyplýva špecifické subjektívne oprávnenie všeobecného súdu, resp. jeho sudcov, ktorí ústavnosť právneho predpisu posudzujú na základe vlastných skúseností a poznatkov a v tomto smere sú úplne nezávislí, avšak nemôžu postupovať ani svojvoľne. Tento postup súdu je viazaný na výsledok procesu tvorenia jeho názoru na prejednávanú vec, ako aj na právnu úpravu, ktorej aplikácia prichádza do úvahy. Súd takto postupuje vtedy, ak dospeje k názoru svedčiacemu o existencii naznačeného rozporu.

Povinnosť konanie prerušiť nie je teda daná tým, že... o ústavnosti zákona má pochybnosti účastník, ale závisí od zistenia súdu, konajúci súd. Pokiaľ preto rozpor zákona s Ústavou... nezistí (či už preto že tento rozpor neexistuje alebo preto, že si ho neuvedomí), nie je povinný konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Z hľadiska postupu odvolacieho súdu je rozhodujúce to, že odvolací súd (rovnako ako aj súd prvého stupňa) nedospel k záveru, že by dovolateľom citované ustanovenie § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii bolo v rozpore sústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd... ako súd dovolací podľa ustanovenia § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie zamietol.“.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a jeho pendanta čl. 36 ods. 1 listiny) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. *1 Obdo 15/2008 z 28. októbra 2009. V tomto ohľade namietala, že (i) „Najvyšší súd... neodpovedal na otázku, pre zodpovedanie ktorej Krajský súd... pripustil dovolanie“, ako aj to, že (ii) „Najvyšší súd ... svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil“ (bod 4).*

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecný záväzný predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave..., konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1...

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

11. Ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

12. Pri preskúvaní opodstatnenosti sťažnosti sa ústavný súd riadil svojou stabilizovanou judikatúrou, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúvať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúvať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných

súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (svojvoľné), a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

14. Ústavný súd už uviedol (I. ÚS 53/2010), že „pri posúdení námietok sťažovateľa týkajúcich sa návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP v rámci procesu hodnotenia skutkovej a právnej stránky tejto veci musel súd najprv posúdiť otázku, či sa má daný predpis, resp. napadnuté ustanovenia uvedeného predpisu v danom prípade aplikovať na rozhodnutie o predmete konania. Pokiaľ dospeje v tejto otázke ku kladnej odpovedi, je na mieste, aby si ustálil svoj záver týkajúci sa rozporu uvedeného právneho predpisu s ústavou.“. V okolnostiach danej veci všeobecné súdy (okresný, krajský a najvyšší) v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou však nedospeli k záveru, že ustanovenie § 206 ods. 1 a 2 zákona o konkurze odporujú ústave (bod 10), a teda „materiálne“ tieto súdy nemali povinnosť vyplývajúcu z čl. 144 ods. 2 ústavy [§ 109 ods. 1 písm. b) OSP]. V tejto súvislosti krajský súd (bod 6) uviedol, že „*Práve pre skutočnosť, že súdy sú povinné v rámci svojej judikačnej činnosti robiť výklad zákonov i jednotlivých*

*ustanovení tak, aby tento bol čo najviac konformný s Ústavou..., nebol ani podľa názoru krajského súdu dôvod postupu pre vyvolanie konania pred Ústavným súdom... z titulu poukazu na ust. § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. a predmet sporu, ktorým je vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov uskutočnených za právnej úpravy podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.“. Rovnako najvyšší súd v namietanom uznesení (pozri bod 3 *in fine* a 7) v tejto súvislosti uviedol, že „Tento postup súdu [t. j. podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, pozn.] je viazaný na výsledok procesu tvorenia jeho názoru na prejednávajúcu vec, ako aj na právnú úpravu, ktorej aplikácia prichádza do úvahy. Súd takto postupuje vtedy, ak dospeje k názoru svedčiacemu o existencii naznačeného rozporu“, pričom „Povinnosť konanie prerušiť nie je teda daná tým, že... o ústavnosti zákona má pochybnosti účastník, ale závisí od zistenia súdu... Pokiaľ preto rozpor zákona s Ústavou... nezistí (súd, pozn.) ... nie je povinný konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. Z hľadiska postupu odvolacieho súdu je rozhodujúce to, že odvolací súd (rovnako ako aj súd prvého stupňa) nedospel k záveru, že by dovolateľom citované ustanovenie § 206 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii bolo v rozpore sústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná...“.*

15. Pri prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z poznania, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Zároveň však zohľadnil aj svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej sa zaoberal možným porušením uvedených práv konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu pri zohľadnení správnosti výroku a vytýkaných nedostatkov, ktoré by mohli znamenať jeho procesnú vecnú nesprávnosť. V tejto súvislosti ústavný súd vyslovil, že v prípade, ak je namietané rozhodnutie všeobecného súdu správne (z hľadiska jeho výroku), potom vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (a pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (obdobne III. ÚS 228/06).

16. K sťažovateľkinej argumentácii, podľa ktorej boli všeobecné súdy povinné na základe jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP podať návrh na zaujatie stanoviska ústavnému súdu, možno uviesť, že z čl. 144 ods. 2 ústavy v spojení s § 109 ods. 1 písm. b) OSP takáto povinnosť nevyplýva (pozri tiež bod 14). „Aj v súvislosti s § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde za subjekt procesne spôsobilý podať návrh na začatie konania na zaujatie stanoviska ústavnému súdu je stanovený súd v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, a nie účastník konania“ (I. ÚS 53/2010). Podobne ústavný súd (III. ÚS 259/09) uviedol, že „Samotná sťažovateľmi namietaná skutočnosť, že... súd neaplikoval v konaní postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, nie je odopretím prístupu sťažovateľa k súdu. Ústavný súd konštatuje, že prerušiť konanie podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety OSP možno len vtedy, ak konajúci súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. K tomuto záveru musí však dospieť súd, a nie účastník konania. Je teda plne na posúdení všeobecného súdu, nakoľko tento postup aplikuje (mutatis mutandis IV. ÚS 84/08)“.

17. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že pokiaľ z obsahu sťažnosti vyplýva najmä nespokojnosť sťažovateľky s namietaným uznesením najvyššieho súdu, táto skutočnosť sama osebe nie je dôvodom na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny). Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd nezistil v postupe alebo v uznesení najvyššieho súdu také pochybenia, ktoré by signalizovali zásah do základného práva sťažovateľky na prístup k súdu. Sťažnosť bola preto odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Nad rámec dôvodov odmietnutia tejto sťažnosti ústavný súd dodáva, že namietané uznesenie najvyššieho (a jemu predchádzajúce uznesenia okresného a krajského) súdu „o prerušení konania“ je rozhodnutím procesného charakteru, ktorým sa nielen rozhodlo o návrhu podanom účastníkom konania, ale ktorým bol taktiež určený ďalší postup súdu v rámci prebiehajúceho konania. Sťažovateľka teda môže hodnotenie jednotlivých dôkazov reparať v konaní samom pri posudzovaní merita veci, t. j. môže konať a ovplyvniť výsledok rozhodnutia vo veci samej, a na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov prípadne využiť aj právnym poriadkom Slovenskej republiky jej poskytnuté opravné prostriedky. V súlade s princípom subsidiarity je potrebné proti rozhodnutiu vo veci samej taktiež využiť všetky opravné prostriedky a až následne sa môže sťažovateľ obrátiť aj na ústavný súd podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010